

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3850/2021
30.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Соња Богосављевић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијална банка“ АД Београд, чији је пуномоћник Иван Березлев, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13878/20 од 17.03.2021. године, у седници одржаној 30.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13878/20 од 17.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13878/20 од 17.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12072/19 од 06.02.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 8. став 1. и 2. Уговора о кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта осигураном код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита бр. ..., који је закључен између тужиоца и тужене 04.09.2017. године. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име стицања без основа услед наплате и то: трошка обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење 32.400,64 динара и једнократне накнаде у корист Националне корпорације за осигурање стамбених кредита и премије осигурања кредита код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита 181.777,12 динара, све са законском затезном каматом од 18.09.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 46.080,00 динара са законском затезном каматом од извршења па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 13878/20 од 17.03.2021. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеног на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године и правним ставом о дозвољености уговарања премије осигурања, као обавезе корисника кредита, код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној од 16.09.2021. године, а код утврђења да тужилац није био упознат са врстом и висином ових трошкова кредита у предуговорној фази. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења и стицања без основа поднета је 30.05.2019. године. Вредност предмета спора је 214.177,76 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**